

מסכת שבת

פרק יז

א. כל הכליים נטליין בשבת ודלותותיהם עמם, אף על פי שנטפרכו

בשבת. שאינו דומין לדלותות הבית, לפי שאינו מנו המוחן:

ב. נוטל אדם קרטס לפיאע בו את האגוזים, וקרדום להתחד אט

הקבלה. מגרה, לגרר בה את הגבינה. מגרפה, לגרף בה את

הגרוגרות. את קרתת ואת המזילג, לתת עליו לקטו. את הכוש ואת

הפרפר, לתחוב בו. מחתט של יד, לטל בו את הקוץ, ושל סקאים,

לפתח בו את הקלת:

ג. קנה של זיתים, אם יש קשור בראשו, מקבל טמאה, ואם לאו,

אין מקבל טמאה. בין כה ובין כה, נטל בשבת:

ד. רבבי יוסי אומר, כל הכליים נטליין, חוץ מהמספר הה גדול וויחד

של מחרשה. כל הכליים נטליין לצרך ושלא לצרך. רבבי נסמייה

אומר, אין נטליין אלא לצרך:

ה. כל הכלים גטליין בשכחת, שביריהן גטליין עמלהו, ובלבך שיבתו
עושין מעין מלאכה. שבירי ערבה, לכוסות בהן את פי החבית.
шибרי זכוכית, לכוסות בהן את פי הפה. רבי יהודה אומר, ובלבך
шибתו עושין מעין מלאכתו. שבירי ערבה, לצוק לתוכנו מקופה. ועל
זכוכית לצוק לתוכנו שמן:

ו. האבן שבקירין, אם מלאין בה ואינה נופלת, מלאין בה.
ואם לאו, אין מלאין בה. זמורה שהיא קשורה בטפייה, מלאין
בה בשכחת:

ז. פקק המלון, רבי אליעזר אומר, בזמן שהוא קשרור ותליי,
פוקקין בו, ואם לאו, אין פוקקין בו. וחכמים אומרים, בין כה ובין
כה פוקקין בו:

ח. כל כסויי הכלים שיש להם בית אחיזה גטליים בשכחת. אמר רבי
יוסי, באה דברים אמורים. בכסוי קרקע, אבל בכסוי הכלים, בין
כה ובין כה גטליים בשכחת: